

ikke rettere, end at alle Pengeinstitutter, som have bestaaet i en Række af Aar, ere komne i den Nødvendighed, at de nu og da have maattet overtage Panter, og at sligt er sket i senere Aar, er saa meget naturligere, som det jo er en bekendt Sag for os alle, at Priiserne paa Landejendomme ere gaaede nedad. Om jeg ikke tager fejl, er jo Krisen paa de faste Ejendomme i de sidste 10—12 Aar gaaede ned med omtrent 20 pCt., og naar vi se paa dette Forhold, er det jo meget rimeligt, at forskellige Kreditforeninger nu og da kunne komme til at overtage Panter, men dette er i mine Djne intet Bevis. Det, der er Bevis for mig, det er, hvad jeg allerede een Gang har nævnt, at det ikke er mig bekendt, at Kreditorerne i nogen som helst Kreditforening for Landejendomsbesiddere have lidt noget som helst Tab i de over 40 Aar, i hvilke vi have haft Kreditforeninger. Dette synes mig at være et godt Bevis for, at alt staar meget vel til med Hensyn til deres Bestyrelse, saa at der ikke er nogen som helst Grund til nu at gribe yderligere ind. Jeg skal for øvrigt ikke fortsætte denne Forhandling videre, saa meget mere som det, der er Kernen, er udeladt af dette Lovforslag. Det ærede Medlem havde Ret, da han forudsatte, at min Frygt med Hensyn til Lovforslagets Skæbne ikke var begrundet i dette Ting's Stilling til Sagen, men i den Stilling, som det andet Ting antages at ville indtage til den. Jeg kan umulig tro, at et Lovforslag med det Indhold, som her foreligger, kan passere det andet Ting.

Det. Hansen: Jeg finder det ganske naturligt, at saavel den ærede sidste Læser som det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Bojsen) og det ærede Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Bandborg) finde Anledning til at udstøde nogle Suf efter den berømte § 3 fra i Fjor. Jeg siger, det er naturligt, de have nu lettet deres Hjerte og ville formodentlig ikke stille Vædringsforslag. Hele den store Debat om Statsgaranti saa vi forhaabentlig ikke igen i Aar. Naar det ærede Medlem for 8de Kreds mente, at jeg staar paa det Standpunkt, at jeg vilde have et absolut Selbstyre for Kreditforeningerne, og erklære sig uenig med mig, idet han fremhævede Manglerne ved de Taksationsregler, der gælde i Kreditforeningerne, saa

skal jeg tillade mig at sige, at i den sidste Henseende er jeg fuldstændig enig med ham, jeg tror aldrig vi komme til at saa nogenlunde paalidelige Taksationer, saa længe man ikke sørger for, at Kreditforeningernes Taksationsmænd blive udnævnte paa en mere garanterende Maade end den, hvorpaa de nu udnævnes, navnlig saaledes, at det bliver den administrerende Direktør, der kommer til at udnævne Taksationsmændene, som jo netop skulle være Direktionens Tillidsmænd. Saa længe man beholder det nuværende System at lade Interessenterne rundt om i de forskellige Egne af Landet vælge deres gode Venner og Naboer til Taksationsmænd, saa er det naturligt, at begge Parter affkommodere sig over for hinanden og sætte Ejendommens Værdi højere op, og saa faar man ikke paalidelige Taksationer, og det er vistnok forlængst erkendt af alle fornuftige Direktører, at de ikke blindt kunne tage Taksationerne, som de ere, men maa anvende en endog ret streng Kritik over for dem. Men det er jo forkert, for det var jo Taksationsmændene, som skulde anvende Kritikken, nu bliver det nærmest Direktørerne selv, der paa den Maade maa være Taksatorer. Men naar man, fordi Staten overhovedet vil have Kontrollen med Kreditforeningerne, fremhæver Taksationerne som et saart Punkt, med Hensyn til hvilket der burde gives bindende Regler, saa behøver man dog ikke derfor at gaa saa vidt, at selve Ledelsen, den administrerende Direktør, skal være en Mand, der faktisk udnævnes af Indenrigsministeren. Den ærede Indenrigsminister har Ret i, at den Omstændighed, at en Kreditforening bliver statsanerkendt, saa sine Statutter stadfæstede, giver den en Stilling, som influerer paa dens Kasseobligationers Kurs. Men det er dog ikke i og for sig en Begunstigelse, man giver en Institution, at man siger til den: Du skal have dine Statutter stadfæstede af Staten, det er snarere en Byrde, man paalægger den, idet det er en Betingelse, der stilles, at den skal indrette sine Statutter saaledes, at Ministeren finder, at han kan stadfæste dem. Begunstigelsen er i Virkeligheden det, jeg nævnte, nemlig Fri-tagelsen for Stempelafgift, medens de andre saakaldte Begunstigelser i Virkeligheden intet have at sige. Jeg er fuldstændig enig med den ærede Minister i, at den Kontrol, som